

عنوان مقاله:

ارزیابی شاخص های توسعه پایدار شهری (مطالعه موردی: شهرستان های استان کهگیلویه و بویراحمد)

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های بوم شناسی شهری، دوره 13، شماره 27 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 0

نویسندگان:

علی عشقی چهاربرج - دانشجوی دکتری دانشگاه محقق اردبیلی

حسین نظم فر - دانشیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه محقق اردبیلی

مصیب محمدی - کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه محقق اردبیلی

خلاصه مقاله:

توسعه پایدار یکی از جامع ترین مفاهیم در همه زمان ها است. دستیابی به توسعه پایدار شهری به منظور بهره برداری مناسب از منابع و ایجاد رابطه متعادل و متوازن میان انسان، اجتماع و طبیعت، هدف نهایی برنامه ریزان و مدیران توسعه شهری می باشد. هدف پژوهش حاضر ارزیابی سطوح پایداری شهرستان های استان کهگیلویه و بویراحمد به لحاظ برخورداری از شاخص های پایداری شهری با تاکید بر ابعاد اجتماعی، کالبدی و خدمات شهری می باشد که در قالب سه شاخص کلی و ۲۲ شاخص فرعی صورت گرفته است. داده مورد استفاده، از سالنامه آماری استان کهگیلویه و بویراحمد (۱۳۹۲) استخراج گردیدند. این شاخص ها با استفاده از مدل ANP وزن دهی شدند. جهت تجزیه و تحلیل داده ها و رتبه بندی و تعیین درجه پایداری شهرستان ها از روش تصمیم گیری چند معیاره ویکور استفاده شده است. بر اساس میزان ویکور شهرستان های مذکور در سه دسته توسعه یافته، نسبتاً توسعه یافته و محروم از توسعه دسته بندی شدند. نتایج پژوهش نشان می دهد که شهرستان های استان کهگیلویه و بویراحمد از لحاظ میزان برخورداری از شاخص های منتخب توسعه متفاوت بوده، به طوری که شکاف بین توسعه یافته ترین شهرستان (بویراحمد) با محروم ترین شهرستان (لنده) استان، نشان از یک توزیع فضایی نامناسب خدمات و امکانات و عدم برنامه ریزی و سیاست گذاری صحیح و عدالت محور دارد. نتایج تحقیق حاکی از آن است، که روند توسعه در سطح شهرستان های استان کهگیلویه و بویراحمد به صورت نابرابر می باشد. در یک جمع بندی کلی می توان گفت که مسئولان شهری باید سیاست گذاری های خود را متوجه نواحی محروم و کمتر توسعه یافته کنند، تا شکاف موجود بین نواحی را برای رسیدن به پایداری کاهش دهند.

کلمات کلیدی:

عدالت فضایی، توسعه پایدار، مدل VIKOR، کهگیلویه، بویراحمد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1598840>

